

Folketingets Socialudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2024 - 2132

Doknr.
947373

Dato
05-12-2024

Folketingets Socialudvalg har d. 29. november 2024 stillet følgende spørgsmål nr. 18 (L 66) til social- og boligministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 18:

"Vil ministeren kommentere henvendelse af 29. november 2024 fra Manderådet, jf. L 66 - bilag 19?"

Svar:

Den henvendelse af 29. november 2024 fra Manderådet, som jeg er bedt om at kommentere, drejer sig for det første om begrebet forældrefremmedgørelse og eksistensen heraf.

Jeg kan hertil oplyse, at jeg i overensstemmelse med aftalen om et forbedret familieretligt system har fastholdt, at samarbejdschikane, herunder forældrefremmedgørelse, skal have en helt fremtrædende plads i forældreansvarsloven, og at konsekvens af chikane gøres til et af lovens helt grundlæggende principper.

Dette har jeg præciseret i det ændringsforslag til lovforslaget, som jeg fremsatte den 5. december 2024.

For det andet drejer henvendelsen sig om betydningen af krisecentererklæringer.

Jeg kan hertil oplyse, at det fremgår af § 29 b i forældreansvarsloven, at når et barn opholder sig på et krisecenter, og det godtgøres, at opholdet skyldes vold fra den anden forælder, skal der af hensyn til barnets bedste efter anmodning fra den forælder, som barnet opholder sig hos, træffes en midlertidig afgørelse om, at barnet ikke har samvær eller anden kontakt med den anden forælder. Dette gælder dog ikke, hvis det anses for bedst for barnet at have kontakt med den anden forælder.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at Familieretshuset ved modtagelse af en krisecentererklæring i sådan sag nøje skal påse, at det ved erklæringen godtgøres, at opholdet på krisecenteret skyldes vold fra den anden forælder, og at erklæringen også indeholder oplysninger om barnets perspektiv. Er dette ikke tilfældet, skal disse forhold godtgøres på anden vis f.eks. ved politianmeldelse, skadestuerapport, andre sagkyndige udtalelser m.v.

Selvom en krisecentererklæring indeholder de nævnte oplysninger, skal Familieretshuset altid foretage en konkret vurdering af, om det vil være bedst for barnet at have kontakt med den anden forælder. Det er således Familieretshuset og ikke krisecentret, der foretager vurderingen af, om en krisecentererklæring indeholder tilstrækkelig dokumentation for, at der kan træffes en midlertidig afgørelse om, at der indtil videre under den fortsatte behandling af sagen ikke skal være kontakt.

Har Familieretshuset bestemt, at der ikke skal være samvær under behandlingen af sagen, og fremkommer der nye oplysninger af betydning for vurderingen af barnets bedste, skal Familieretshuset tage stilling til, om det fortsat er bedst for barnet, at der ikke er samvær. Dette skal ses i lyset af, at det er forældreansvarslovens udgangspunkt, at et barn har samvær med den forælder, som barnet ikke bor hos.

De midlertidige afgørelser, som Familieretshuset træffer efter § 29 b, kan indbringes for familieretten til prøvelse. Det er således ikke Familieretshuset, der træffer den endelige afgørelse om, hvorvidt der skal være samvær eller ej.

Det er kun ved midlertidige afgørelser efter § 29 b, at krisecentererklæringer indledningsvist vil kunne tillægges særlig betydning. På senere stadier af sagen foretages der en nærmere afdækning af barnets og forældrenes forhold, herunder af de forhold som krisecentererklæringen vedrører, og der er derfor normalt ikke behov for at lægge særskilt vægt på en krisecentererklæring.

Endelig drejer henvendelsen sig om sagsbehandlingstiderne i Familieretshuset.

Her er jeg helt enig med Manderådet i, at sagsbehandlingstiderne i sager efter forældreansvarsloven skal være så korte som muligt for at undgå, at barnets kontakt med den anden forælder afbrydes.

Med venlig hilsen
Sophie Hæstorp Andersen
Social- og boligminister